

Ako čertík Trapko a somárik Fonzo hľadali lepší svet

Po brigáde na zemiačniku bol Fonzo taký uťahany, že zaspať na každom kroku. Zato s Trapkom šli všetci čerti a stále zo spánku buntošili chudáka Fonza. „Nedrichmi! Počúvaj, čo ti teraz poviem!“ Trapko naduto začal klamať, že sa len pred pár dňami vrátil z Ohňovej zeme, kde stále horí oheň, ale vôbec nič nezhorí. A nakukol aj na Veľkonočný ostrov: „A tam ti je, milý Fonzo, v kuse Veľká noc. Dievčence každý deň obdarujú chlapcov maľovanými vajíčkami a chlapci dievčatá nešibujú, neoblievajú, ale rovno ich hádžu do Tichého oceánu. Neveríš?“ Fonzo pokýval ušami, akože Trapkovi verí. Trapko ohnivo rozprával ďalej a táral úplné bludy. Vraj: *už zajtra ráno odísť musí na sveta skusy*. Nezostane tu hrdlačiť na zemiačniku, ako to bolo dnes. Pôjde hľadať lepší svet. Fonzo by mohol ísť s ním, keby chcel. Lebo čo ho u gazdinej čaká? Len samá drina. Vlastne, mal by s Trapkom odísť aj z iného dôvodu. V dedine sa povráva, že gazdiná chce Fonza časom, keď ho poriadne vykrmie, predať mäsiarovi. Mäsiar sa s Fonzom nebude maznať ako gazdiná. Mäsiar naostrí nôž, urobí šmyk-šmyk a z Fonza bude maďarská

saláma. „Veď povedz, Fonzo! Nebolo by ťa škoda? Si predsa jedným z najkrajších zvierat.“ A ďalej táral dve na tri. „Videl si sa už, Fonzo, vôbec niekedy v zrkadle?“ Fonzo skromne prikývol. No videl si len hlavu vo válove, z ktorého ho gazdiná napája pri studni. „Ale ešte si si nevidel tie mocné nohy a kopýtka! Už zajtra ráno cestou do lepšieho sveta pohľadáme zrkadlo, uvidíš sa v ňom od hlavy po päty.“

Fonzo poslušne prikývol, akože súhlasí, ale v očiach sa mu zaligotali slzy. Smútil za gazdinou. No predsa ho premohla únava a upadol do hlbokého spánku.

Trapko o spaní ani nerozmýšľal. Hlavu mal plnú nápadov, ako sa zbaviť Fonza. Vyvedie ho na krížne cesty a tam ho nechá. Na krížnych cestách už mnohí poblúdili a už nikdy nenašli cestu

domov. Alebo ho vyláka do lesa, lanom priviaže o hrubý strom a dielo skazy už dokončia mravce a divá zver. Alebo ho naozaj pustí do dvora voľajakému mäsiarovi a ten si s ním už ľahko poradí.

Po polnoci Trapko zobudil Fonza: „Vstávaj, ideme hľadať lepší svet!“

Noc sa ešte celkom neprevalila na druhý bok. Bola taká jasná, akoby samotný mesiac pozapaľoval všetky hviezdy. Trapko s Fonzom mlčky kráčali popri sebe a nocou sa niesol len nezosúladený zvuk ich kopýtok. Fonzo netušil, kam sa ide, a Trapko zas ešte stále nevedel, ako sa Fonza zbaví. Chýbalo mu horúce železko za uchom. Veď on tú gazdininu predpotopnú pec čo nevidieť poriadne prekutá! A tu zrazu sa na svitaní stal zázrak! Žeby stačilo len si na horúce železko spomenúť? Trapko totiž našiel hlbociznú jamu, v ktorej sa zrkadlila voda. Hladina bola pokojná. Do hĺbky nezafúkal vietor, nepreletela tade vážka, neskočila tam žabka, ani rybka vo vode nešvihla chvostíkom. Svet spal.

„Pozri, Fonzo, tam dolu je zrkadlo, celý sa v ňom uvidíš. Len sa na seba zo všetkých strán dobre popozerať, aj na nohy.“

A ako sa somárik zvrátil okolo jamy, dvíhal nohy, ba aj chvost, Trapko doň strčil prstom. Fonzo zabalansoval, nato sa z jamy ozvalo *bum, bác, čľup* a voda sa rozstrekla na všetky strany. Fonzo v jame horko zaplakal. Teraz už aj Trapkovi prišlo ľúto, čo spravil, ale namiesto toho, aby privolal dáku pomoc, začal jamu zasypávať blatom, trávou a pieskom. Už nikdy nechcel vidieť Fonzove smutné oči.

No zakaždým, keď Trapko hodil do jamy hrst' smetí, Fonzo podskočil a striasol si ju z chrbta do vody, rovno pod nohy. Až do večera Trapko hádzal na Fonza všetko, čo na okolí našiel. Somárik to trpezlivo zbieral a všetko si vršil pod kopýtko. Keď bola jama plná, Fonzo z nej už ľahko vyskočil a trielil za svojou milou gazdinou, čo mu sily stačili. Trapko za ním pozeral ako vylakaná myš a bolo mu úplne jasné, že sa gazdinej už nemôže ukázať na oči. Nuž, nezostávalo mu nič iné, len sa pobrať na skusy do lepšieho sveta.

Ako Trapko našiel v lese svojho strýka

Trapko na úteku pred gazdinou a Fonzom letel ako indiánsky šíp. Zadychčaný sa zastavil až v lese, pretože medzi stromami sa dá dobre schovať, keby ho hľadali. Navyše bol hladný ako pes. Teraz by asi prehltol aj muchu. V bruchu mu nehrali len vrzgavé husličky, ale zároveň mu v ňom škŕkalo ako v žaburine. Ale! Nevdojak sa poškrabal za ľavým uchom a zrazu mal pocit, akoby mu od päty hore tiahli mravce. Žeby mu za uchom zostali ešte voľajaké piliny z horúceho železka? Niečo tam muselo byť, lebo si odrazu spomenul na radu čertovej matere, že sa má v núdzi – či tak dajako – obrátiť na lesné príbuzenstvo. Čosi sa mu aj zamarilo, že do pekla každý rok prichádzal z lesa transport s neposlušnými a hriešnymi dušami. V pekle sa klebtilo, že lesné príbuzenstvo sa ťažko rozpoznáva, lebo nemá pekelné znaky – rožky, srsť, kopýtká a chvost. Podľa čoho má teda Trapko nájsť takých *nedokončených* rodinných príslušníkov? Od koho si vypýta dačo pod zub? Čučoriedky, maliny a černice už asi dávno pojedli medvede. Hoci bol celý les krásny ako na Vianoce, čo z toho! Krása Trapka nenasýti! Zrazu si spomenul, ako čertícatám čertova mať na Vianoce púšťala dévedečko s vianočným stromčekom a čertíci museli skandovať, že: *Fuj,*

fuj, fuj, my zelené vianočné stromčeky nechceme! My chceme horiace! To však vôbec nebola pravda. Skrátka, v lese bolo toľko zelených odtieňov, až od nich Trapka rozboleli oči. A keď sa zahľadel do korún stromov, zakrútila sa mu hlava a skoro ľapol na zadok. Teda, zelenej farby je na svete určite viacej ako čiernej. A čiernych farieb je vraj deväťdesiatdeväť. Kto neverí, nech si zájde do Čierneho lesa, odkiaľ vyteká Dunaj, alebo k Čiernemu Váhu, ktorý je oveľa bližšie, a cestou si pekne poráta všetky čierne farby sám.

Trapko sa ponáhlal, pod nohy nepozeral a pod kopýtká už vôbec nie. Oči sa mu len tak mihali a číhali, spoza ktorého stromu, bučka, krička naňho dačo vyskočí a zhúkne mu do ucha: *Hú!* Kopýtká sa správali ako slepé. Ničili všetko, čo im vliezlo do cesty. Pyšným bedliam stínali klobúky z hláv a prstene z nôh.

Muchotrávke červenej jedným švihom stali červený dáždňik a bábätká kuriatka zašliapali naspäť do zeme. Nestačili ani vzdychnúť: *Oooh...*

Keď Trapka hľadanie príbuzných omrzelo a už chcel z lesa vyjsť, začul, ako sa mu pri kopýtku čosi pohlo a zakľialo: „Hrom do duše! Kto sa opovažuje mne, mocnému obávanému satanovi, skákať po hlave?“

„Jaj!“ zľakol sa Trapko. „Jaj, ja som čertík Trapko, učeň u chýrečnej gazdinej. Dobrý deň.“

„Aj ja ti prajem dobrý deň – a peklu nech sa darí! Ja som teda tvoj strýko Sato. Sme rodina z tretieho kolena.“

Ktože sa to s Trapkom rozpráva zdola – akoby spod zeme? Trapko sa obzeral dookola, ale až keď si kľakol, zbadal hríb, ktorý vyzeral ako škriatok. Mal svetlý žltkastý klobúčik a karmínovočervenú nožičku. Len-len že sa Trapko nahlas nerozchichotal. To že je jeho strýko? Taký krpáň? No premohol smiech a slušne sa opýtal: „Ako sa máte, strýko?“

„Ďakujem, dobre,“ odpovedal strýko Sato. „Môžem pochváliť skvelú sezónu, lebo sú teplé a vlhké noci, huby rastú ako po daždi. Už sme vám poslali jeden transport. Ty o tom nevieš?“

„Neviem. Už dávnejšie som z pekla preč a nemám z domu nijaké správy. Čo bolo v tom transporte?“

„Otrávení hubári. Boli pahlní a chamtiví. Zjedli...“

„Čo zjedli? Aj ja som veľmi hladný.“

„Nastražil som im muchotrávku zelenú... Chi-chi-chi...“ Strýko Sato sa smial takým nepríjemným hlasom, akoby kvíkalo prasiatko.

„A mne by ste z tej muchotrávky nedali? Aspoň na zahryznutie...“

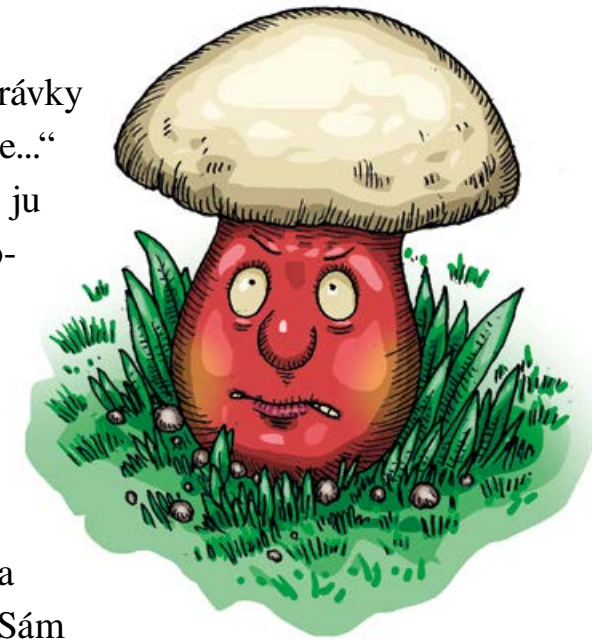
„Brrr, synak, zadrž! Ak ju ochutnáš, peklo po teba pošle už len máry. Rozmýšľam, aké jedlo by som ti tu tak narýchlo zadovážil... V lese sa nič nevarí. A aj ja – hríb satanský – som jedovatý práve v surovom stave. Keď ma uvaria, stratím otravnú silu. Sám sa živím odumretými zvyškami rastlín, živočíchov a baktériami, ak by si chcel skúsiť...“

„Hnilobkami? Fuj, to ja jesť nebudem. No, keď tu nie je nič na jedenie, radšej už pôjdem.“

„Ale o jednej hostine v lese by som vedel. Nižšie na čistinke práve obedujú deti. Majú tam šunku, vajíčka, syr, lekvárové koláčiky, ovocie a toľko nápojov, čo len hrdlo ráči. Rozožením deti od obeda. Áno?“

„Ale ako, keď ste taký maličký? Nepodvihli by ste ani paličku.“

„Načo mi je palička, načo palička?“ začal sa urážať strýko Sato. „Rozožením deti fíglom. Zapamätaj si raz a navždy, že dobrý fígeľ stojí groš. Pozri, bude to takto: blízko k deťom zaplaším a naženiem jašteričky, áno? Deti sa im potešia, áno? A keď sa jašteričky rozutekajú, deti sa rozbehnú za nimi. Ty im zatiaľ zješ obed. Áno?“

A tak sa aj stalo. Keď deti zbadali jašteričky, nechali obed obedom a začali ich naháňať. Jeden z chalanov chcel ktorejsi odlomiť chvostík, že jašteričkám vraj vždy dorastie nový. Ale ostatné deti by mu to nikdy nedovolili. Naopak, jašteričky si vážili a prihovárali sa im takouto starou veršovankou:

*Jašterička mladá, varuj ma od hada.
Aj ja teba budem:
od ohňa, od vody, každej neslobody.*

Keď sa natešené deti vrátili k obedu, našli už len omrvinky, o ktoré sa delili mravce. Strýko Sato bol preč a Trapko sedel hore na strome. Hompáľal nohami a pozorne počúval pani učiteľku, ktorá deťom povedala: „Milé moje deti, nech váš obed padne hladnému na úžitok! Súhlasíte?“ Všetky deti zatlieskali. Hneď nato pani učiteľka rozvinula v machu na zemi plagát s nakreslenými hubami, z ktorého Trapko len horko-ťažko preslabikoval *YBUH EŠAN*.

Ako si čertík Trapko vypočul ružovú rozprávku

Trapko prenocoval na školskom ihrisku. Biele čiary na jednotlivé športové disciplíny boli už starostlivo nalinkované. Trapko si spokojne ustlal na kameni, ktorý použil ako vankúš, a to rovno pod basketbalovým košom, aby nezmokol, keby v noci náhodou pršalo. Ten Trapko je strašný šišino. Kedy sa len v koši udržala voda? Ešte ani poriadne nezatvoril oči, už po ňom čosi začalo loziť, chodiť, ťapkať labkami. Keď si pretrel zrak, nevedel rozoznať, či sa mu len sníva alebo po ňom naozaj ťapká ružová mačka.

„Mám ťa!“ Trapko chytil mačku pod krk. „Teraz sa na tvojom mäkkom kožúšku trochu povaľkám a potom si ťa hodím pod hlavu namiesto vankúša.“

„No-no-no! To nemôžeš! Patrím pod zákon o ochrane zvierat. Za týranie by ťa zavreli do väzenia.“

„Do väzenia? Čo to je?“

„Od ľudí som počula, že vo väzení je hotové peklo.“

„O takom pekle neviem. A ver mi, že o *skutočnom* pekle viem všetko. Som čert Trapko.“

„Teší ma. Hoci my mačky sa s čertmi príliš nekamarátíme, máme blízko skôr k ježibabám. Ale pomni sa a urob mi kúsok